



Arrest

nr. 79 553 van 19 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris van 12 januari 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde op 13 mei 2011 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag.

Op 28 september 2011 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 71 807 van de Raad van 13 december 2011 werd het beroep van verzoeker verworpen en werden hem opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 4 januari 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2012 nam de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, alinea 2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), van artikel 43 van het verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna verkort EG-verdrag), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging.

Verzoeker stelt dat hij een dubbele nationaliteit heeft, waaronder de Oostenrijkse nationaliteit en als zodanig onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie. Verder wijst verzoeker er op dat artikel 7 van de vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid omvat en dat de verwerende partij aldus rekening had dienen te houden met het gegeven dat hij een onderdaan is van een andere lidstaat. Aangezien de bestreden beslissing niet aangeeft dat hij als onderdaan van een lidstaat met Oostenrijkse nationaliteit niet over de nodige documenten of vrijstelling van de documenten beschikt en dit met verwijzing naar artikel 1bis van het vreemdelingenbesluit, is verzoeker van oordeel dat zowel artikel 7 van de vreemdelingenwet, als artikel 1bis van het vreemdelingenbesluit zijn geschonden. Voorts stelt verzoeker dat de bestreden beslissing ook niet aangeeft waarom hij niet in aanmerking zou komen voor een recht op vestiging als onderdaan van een lidstaat in de zin van artikel 43 van het EG-verdrag. Uit dit alles leidt verzoeker een schending af van de materiële motiveringsplicht. Tot slot stelt verzoeker dat aangezien de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd, hij zich niet ten gronde heeft kunnen verdedigen, hetgeen volgens hem een schending van de rechten van verdediging uitmaakt.

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit en artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook verwezen naar de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen, met name dat aan verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in beroep werden geweigerd, dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet voorziene termijn en dat zijn regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad wijst er op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”.

Verzoeker lijkt aan te geven dat hij als EU-onderdaan automatisch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Waar verzoeker verklaart dat hij de dubbele nationaliteit heeft, waaronder de Oostenrijkse nationaliteit, stelt de Raad vast dat zulks niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Uit de vragenlijst die voor verzoeker werd ingevuld naar aanleiding van zijn asielaanvraag blijkt dat Servië ingevuld staat als staatsburgerschap. Tevens legde verzoeker een paspoort neer van de Republiek Servië waarop aangegeven staat dat hij de Servische nationaliteit heeft. Uit het paspoort blijkt wel dat verzoeker in Oostenrijk werd geboren en volgens zijn verklaringen aan de commissaris-generaal zou hij op zes maanden voor adoptie zijn afgestaan aan Servische onderdanen. Uit deze gegevens kan evenwel niet afgeleid worden dat verzoeker naast de Servische nationaliteit, ook over de Oostenrijkse nationaliteit beschikt. Op dit punt maakt verzoeker zijn betoog niet aannemelijk. Aangezien Servië sinds 1 maart 2011 kandidaat-lidstaat is van de Europese Unie maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij een EU-onderdaan is. Weliswaar heeft de Europese Unie akkoorden afgesloten met bepaalde landen waaronder Servië waardoor de Servische onderdanen vrijgesteld zijn van visumplicht en zij 90 dagen per semester mogen verblijven op het Schengen-grondgebied. In de bestreden beslissing wordt echter duidelijk aangegeven dat de 90 dagen legaal verblijf verstreken zijn.

Voorts kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar artikel 1bis van het vreemdelingenbesluit, dat bepaalt wat volgt:

“De vreemdeling die de nationaliteit van een der in bijlage 1 opgesomde landen bezit wordt gemachtigd op overlegging van een van de in die bijlage naast de naam van zijn land vermelde documenten, het Rijk binnen te komen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden.”

Verzoeker bezit niet de nationaliteit van één der in bijlage 1 opgesomde landen en hoe dan ook, wordt in de bestreden beslissing, zoals hiervoor reeds werd besproken, aangegeven dat zijn regelmatig verblijf van drie maanden reeds overschreden is.

Niettegenstaande verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 7 van de vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid omvat, toont hij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door hem een bevel te geven. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet betwist dat hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verder blijkt verzoeker op geen enkel punt aannemelijk te maken dat hij toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden. Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De verwijzing naar artikel 43 van het EG-verdrag is op dit punt evenmin dienstig. Zoals reeds aangegeven toont verzoeker niet aan dat hij een EU-onderdaan is en bovendien heeft deze bepaling betrekking op de vestiging, terwijl verzoeker nooit een aanvraag tot vestiging indiende. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom de bestreden beslissing zou moeten verwijzen naar dit artikel.

Waar verzoeker ook nog een schending aanvoert van artikel 2 van de vreemdelingenwet kan hij al evenmin worden gevolgd. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat er een verwijzing naar artikel 2 van de vreemdelingenwet is. Immers wordt niet betwist dat verzoeker over een geldig paspoort beschikt en dat hij ingevolge het voormelde akkoord tussen de EU en Servië niet visumplichtig is en gedurende 90 dagen per semester legaal in België kan verblijven. Wel wordt aangestipt dat het legaal verblijf verstreken is. De bestreden beslissing diende aldus niet te verwijzen naar artikel 2 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van mening dat de verwerende partij de concrete omstandigheden van verzoeker in rekening genomen heeft bij de beoordeling, dat zij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643.). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU